

Sygn. akt I CSK 674/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Kancelarii Sejmu
przeciwko Redaktorowi Naczelnemu Tygodnika "(...)"
o nakazanie opublikowania sprostowania,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Kancelarii Sejmu od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 stycznia 2020 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania, czy w świetle art. 31a ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (tekst jedn. Dz. U. 2018, poz. 1914, dalej p.pr.) zainteresowanym może być podmiot, na którego ocenę w opinii publicznej bezpośrednio rzutują informacje zawarte w artykule prasowym dotyczące osoby pełniącej funkcję jego organu, godząc jednocześnie w godność i powagę tego organu, a tym samym czy informacje zawarte w artykule prasowym odnoszące się do prywatnej sfery życia osoby fizycznej pełniącej funkcję organu jednostki

organizacyjnej, ale pojawiające się wprost w kontekście sprawowanej przez niego funkcji publicznej, dotyczą tej jednostki organizacyjnej w rozumieniu art. 31a ust. 1 p.pr.

Sformułowane przez skarżącego wątpliwości na tle art. 31a ust. 1 p.pr. nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący w lakonicznym wniosku nie przytoczył ani nie uzasadnił takich argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Ograniczył się do sformułowania pytania i stwierdzenia, że w ustawie prawo prasowe definicja zainteresowanego jest szeroka, ale w jego ocenie niedostatecznie precyzyjna, nie przeprowadził wywodu jurystycznego dla wykazania, że wyartykułowane przez niego wątpliwości stanowią istotne zagadnienie prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego. Nadto, sformułowana w uzasadnieniu wniosku kwestia osadzona jest w okolicznościach sprawy, której dotyczy skarga i jest pytaniem w tej właśnie sprawie. Skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polemizuje z dokonaną przez Sąd Apelacyjny oceną faktyczną i prawną, zarzucając, że błędnie on uznał, że sporna publikacja nie dotyczyła m.in. działań Marszałka Sejmu jako organu Sejmu RP, wykonującego urzędowe zadania związane z bieżącą działalnością izby. W istocie skarżący nie przedstawił wątpliwości na tle konkretnych przepisów, a jedynie kwestionował ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, poczynione przez Sąd Apelacyjny, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie ma zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie i doktrynie.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw